

Наталі була стриманою (така собі жіночність швейцарського типу). Підліткові роки минули для неї безболісно; вона завжди переходила вулицю у встановленому місці. У двадцять років майбутнє було суцільною обіцячкою. Вона любила читати і сміятися. Це нечасто траплялося разом, позаяк вона обирала сумні сюжети. Філологія здавалася їй занадто розпливчастою, тому вона вступила на економіку.

Попри свій мрійливий вигляд, Наталі цінувала точність. Вона годинами відстежувала, як змінюються криві естонського ВВП, а обличчям її блукала загадкова усмішка. На початку дорослого життя їй часом випадало згадувати дитинство – миті щастя, сконцентровані у кількох епізодах, завжди одних і тих самих. Ось вона бігає пляжем, сідає на літак, спить у батькових обіймах... Але вона ніколи не ностальгувала. Дивно для жінки на ім'я Наталі* ...

---

* Ім'я «Наталі» часто передбачає помітну схильність до ностальгії.

Більшість пар люблять тішити себе вигадками і думати, ніби їхня зустріч якась виняткова. Ці численні знайомства, що відбуваються за невимовно банальних обставин, часто оздоблені деталями, які все-таки трохи додають радості. Врешті-решт ми скрізь шукаємо сенс.

Наталі і Франсуа зустрілися на вулиці. Чоловік, який підходить до жінки, завжди опиняється у складній ситуації. Вона неодмінно подумає: «Може, він до всіх так підходить?». Чоловіки часто кажуть, що вони оце вперше наважилися. Їх послухати, то вони подолали свою одвічну сором'язливість лише тому, що невимовна краса вразила їх, мов блискавка. Жінки автоматично кажуть, що поспішають. Наталі відповіла так само. Дурня якась, адже вона не мала чим зайнятися і їй хотілося, аби до неї отак клеїлися. Однак ніхто ніколи не наважувався. Вона багато думала про те, чому воно так. «Я надто похмура чи млява з вигляду?» Одна подруга їй колись сказала: «До тебе ніхто ніколи не підходить, бо ти летиш так, ніби час навідає тобі на п'яти».

Якщо чоловік підійшов до жінки, саме він має вибудувати красиву розмову. Чи існує камікадзе, який перепинить жінку, аби бовкнути: «Як це ви носите такі черевки? У вас великий палець, мовби в'язень у концтаборі! Не можна ставитися до своїх ніг, мов Сталін до народу!». Хто наважився б таке вимовити? Звісно, не Франсуа, який мудро дотримувався стратегії компліментів.

Він спробував визначити те, що майже неможливо визначити: чому він підійшов до неї? Йшлося насамперед про його поведінку. Франсуа відчув щось нове, майже дитинне: мовби у рипінні дверей пролунала рапсодія. Наталі випромінювала якусь природну зворушливість, вишукано рухалася, і він подумав: «Це саме така жінка, з якою я хотів би поїхати на вихідні до Женеви». І він зібрав усю свою сміливість — хоча тієї миті не завадило б мати її вдвічі більше. Тим паче, для нього це справді було вперше. Отак вони зустрілися, тут і зараз, на вулиці. Цілком типовий пролог, з якого часто все починається і переростає у дещо незвичніше.

Він пробелькотів перші слова, і раптом усе стало кришталево ясним. Його живив запал безнадії, трохи жалюгідний, але такий зворушливий! Спрацювала магія парадоксів: то була така незручна ситуація, що Франсуа елегантно з неї вийшов. Наталі за півхвилини вже усміхалася йому. Він спромігся розбити стіну знеособленості: Наталі погодилася піти до кафе. Франсуа зрозумів, що вона анітрохи не поспішає, і дуже здивувався: щойно побачив жінку, і одразу можна з нею спілкуватися. Йому завжди подобалося дивитися на жінок на вулиці. Він навіть пригадав, що підлітком належав до тих романтиків, які здатні йти за дівчатами з порядних сімей аж до дверей їхнього помешкання. У метро йому траплялося переходити до іншого вагона, щоб стати поряд із побаченою здалеку пасажиркою. Він був рабом чуттєвості, однак лишався романтичним і гадав, що в одній жінці може втілитися весь жіночий світ.

Він запитав, що вона замовить. Від її вибору залежало все. «Якщо вона замовить каву без кофеїну, я встану і піду», — подумав він. На побаченнях пити каву без кофеїну — табу. Цей напій аж ніяк не створює дружньої атмосфери. Чай анітрохи не кращий. Щойно зустрілися — і вже тебе затагує щось драглисте. Зрозуміло, що недільні вечори вони збавлятимуть біля телевізора. Або ще гірше: у тещі з тестем. Так, чай — це прямий зв'язок із її батьками. Тоді що? Алкоголь? Ні, о цій порі — не годиться. Жінка, яка одразу починає отак пити, може налякати. Навіть один-єдиний келих червоного вина — і то не годиться. Франсуа чекав, що ж вона замовить, і аналізував у термінах напоїв своє перше враження про цю жінку. Що лишалося? Кока-кола чи ще щось газоване? Ні, точно ні — це геть нежіночно. До того ж їй аж ніяк не пасувала б соломинка. Врешті-решт він вирішив, що оптимальний вибір для неї — сік. Так, сік. Це дуже мило. Налаштовує на спілкування, і без зайвої агресії. Одразу відчуваємо, що дівчина приємна і спокійна. Але який саме сік? Краще уникати випробуваної часом класики: помаранчі і яблука надто банальні. Потрібна дещиця оригінальності, але не шокуючої. Папая чи гуава можуть наполохати. Найкраще — взяти щось середнє, приміром, абрикос. Так. Абрикосовий сік — ідеальний вибір. «Якщо вона його замовить, я з нею одружуся», — подумав Франсуа. І саме тієї миті Наталі підняла погляд від меню, мовби виринаючи з тривалих роздумів — тих самих, що в незнайомця, що сидів навпроти.

— Я візьму сік...

— Який?